

кова било кално и мръсно.

— Ами сега какво да правя!
— разтърсило се момчето. —
Кметицата ще ме пребие. Ча-
кай! Ще вкарамъ и другитъ

свини въ локвата. Като види
кметицата, че всички сж изца-
пани, нѣма да се сърди.

И то вкарало и другитъ свини
въ локвата. Всичкитъ на дяволи
замъзали. Момчето съвсемъ ве-
че не могло да ги разпознае.
Всички си приличали. Нѣмало
що, подкарало ги момчето къмъ
селото.

— Глупави свинчета! — ду-
мало си то. — Поведоха се по
ума ми, та влѣзоха въ блатото!

Наближили селото. Стигнаха
кжщата на кмета. Ами сега?
Кое свинче да му остави? На
най-първия човѣкъ въ селото,
ще трѣбва да е най-огоеното
свинче, — рекло си момчето и
отдѣлило най-голѣмия и изца-

панъ шопаръ, та му отворило
вратата на кметската кжща.

— Ха, върви! И право при
чешмата иди, да те измиятъ!
Разбра ли?

Но вмѣсто при чешмата, шо-
парътъ се вмѣкналъ при кме-
тицата. Като го видѣла, тя пис-
нала отъ страхъ:

— Помощъ, помощъ! Леле
Боже, какъвъ дяволъ!

Дошли слугитъ, изгонили шо-
пара и отишли да търсятъ сви-
нарчето. Довели го при госпо-
дарката си.

— Това ли е моето свинче?
— попитала тя.

— Това! — отговорило сви-
нарчето.

— А кога за единъ день тол-
кова много порасна?

— Не зная, господарке. Трѣб-
ва да е яло много. Май лако-
мичко бѣше.

— Скоро да ми намѣришь
моето свинче, ако не, ще за-
повѣдамъ да те пребиятъ отъ
бой! — извикала гнѣвно кме-
тицата.

— Чакай тогава да помисля
малко, какъ ще стане тая ра-
бота! — помолило момчето,
седнало на единъ столъ и се
замислило. Цѣлъ часъ мислило.
Най-после скочило радостно.

— Намислихъ!

Излѣзло то и довѣло всички
свини предъ кжщата на кмета.